

Wyrok z dnia 6 grudnia 1996 r.
II UKN 22/96

Kasacja, w której zarzut naruszenia przepisów postępowania dotyczył jedynie odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych przez sądy w toku rozpoznania sprawy (art. 393¹ pkt 2 KPC) nie zasługuje na uwzględnienie.

Przewodniczący SSN: Stefania Szymańska (sprawozdawca), Sędziowie: SN Jerzy Kuźniar, SA Mieczysław Bareja.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 1996 r. sprawy z wniosku Stanisława B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w K. o rentę inwalidzką, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 lipca 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 1995 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach oddalił odwołanie Stanisława B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w K. z dnia 30 czerwca 1995 r., odmawiającej mu prawa do renty inwalidzkiej z ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 1989 r., Nr 46, poz. 250 ze zm.) z powodu braku inwalidztwa.

Sąd Wojewódzki ustalił na podstawie dowodu z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii, neurochirurgii, reumatologii oraz chorób wewnętrznych, że wnioskodawca cierpi na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią w stadium początkowym bez objawów korzeniowych, niezrośnięcie łuku S₁, osobowość nieprawidłową i uzależnienie od alkoholu, z tym iż schorzenia te nie dają podstawy do zaliczenia wnioskodawcy do jednej z grup inwalidów. Sąd Wojewódzki uznał opinię biegłych za miarodajny dowód dla oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, podkreślając, że opinia ta zgodna jest z orzeczeniami Obwodowej i Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej oraz specjalistycznym badaniem neurologicznym.

W rewizji Stanisław B. domagał się zmiany wyroku zarzucając, że ze względu na zły stan zdrowia nie może pracować i pozostaje na utrzymaniu matki. Do rewizji dołączył zaświadczenie o pobycie w Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w M. w okresie od 11 do 25 sierpnia 1988 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 11 lipca 1996 r. oddalił rewizję. Sąd Apelacyjny stwierdził, iż Sąd Wojewódzki w sposób wszechstronny i wyczerpujący wyjaśnił istotną dla rozstrzygnięcia sprawy kwestię inwalidztwa wnioskodawcy, gdyż przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu tych wszystkich schorzeń, na jakie skarżył się wnioskodawca. Opinia biegłych wydana została zarówno w oparciu o wyniki badania przedmiotowego, jak i analizę dokumentacji lekarskiej i dlatego uznanie jej przez Sąd I instancji za wystarczającą dla wyjaśnienia sporu nie

może budzić wątpliwości. Badający wnioskodawcę biegły psychiatra dysponował danymi z leczenia w szpitalu psychiatrycznym, gdyż w aktach rentowych znajduje się zaświadczenie z Poradni Zdrowia Psychicznego w J. [...] potwierdzające fakt wielokrotnej hospitalizacji i opis karty informacyjnej z tego leczenia. Dołączone do rewizji zaświadczenie o pobycie w szpitalu nie stanowi więc nowego faktu czy dowodu, którego strona nie mogła powołać w pierwszej instancji w rozumieniu art. 368 pkt 6 KPC.. Również przedłożone na rozprawie zaświadczenia lekarskie z 16 i 28 listopada 1995 r. były przedmiotem oceny biegłych lekarzy. Zaskarżony wyrok został zatem oparty na niewadliwych ustaleniach faktycznych i odpowiada prawu, a rewizja wnioskodawcy stanowi polemikę z opinią biegłych lekarzy oraz dokonany na jej podstawie ustaleniami Sądu Wojewódzkiego i opiera się na subiektywnym przekonaniu wnioskodawcy o niemożności wykonywania zatrudnienia, a więc nie jest ona uzasadniona.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył kasacją pełnomocnik wnioskodawcy z wnioskiem o uchylenie wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Wojewódzkiego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji względnie II instancji.

Kasacja opiera się na zarzucie naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy (art. 393¹ pkt 2 KPC), a mianowicie: art. 5, 241, 290 § 1, 378 § 2 oraz 379 pkt 5 KPC. Naruszenie to polega na nieudzieleniu przez Sąd wnioskodawcy, działającemu w sprawie bez adwokata, potrzebnych wskazówek co do czynności procesowych oraz niepouczeniu go o skutkach prawnych tych czynności i zaniechań; nieuzupełnieniu postępowania dowodowego, pomimo niezgodzenia się wnioskodawcy z opinią biegłych; niezażądaniu opinii odpowiedniego instytutu naukowego, pomimo iż wnioskodawca "podnosił, że stan jego zdrowia stanowi podstawę do zaliczenia go do jednej z grup inwalidów, oraz "nieuchyleniu wyroku Sądu I instancji w całości ... w sytuacji, gdy wnioskodawca został pozbawiony możliwości obrony swych praw".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w kasacji nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy, a wręcz są z nimi sprzeczne. Jak wynika bowiem z akt Sądu Wojewódzkiego (protokół z badania lekarskiego z dnia 23 listopada 1995 r.), wnioskodawca został zapoznany z treścią opinii biegłych sądowych specjalistów: psychiatry, neurologa i internisty. Wnioskodawca oświadczył, że nie ma zastrzeżeń do sposobu badania przez biegłych oraz że okazał wszelką dokumentację z leczenia. W protokole tym odnotowano ponadto, że sędzia pouczył strony o możliwości złożenia zastrzeżeń do opinii lekarzy biegłych sądowych.

Na rozprawie w dniu 30 listopada 1995 r. [...] wnioskodawca oświadczył, że leczy się w Poradni Reumatologicznej w J. i złożył wynik badania radiologicznego z 16 listopada 1995 r. i zaświadczenie lekarskie z 28 listopada 1995 r. oraz wnioskował o zbadanie go przez biegłego lekarza reumatologa. W uwzględnieniu tego wniosku Sąd poddał wnioskodawcę badaniu przez biegłego sądowego-specjalistę reumatologa w dniu 7 grudnia 1995 r. [...]. Z opinią tego biegłego wnioskodawca został zapoznany w tym samym dniu (protokół z badania lekarskiego z dnia 7 grudnia 1995 r.) i pouczony o możliwości złożenia zastrzeżeń do opinii, przy czym termin rozprawy został wyznaczony

na dzień 14 grudnia 1995 r. Wnioskodawca stawiał się na tę rozprawę, jednakże nie złożył żadnych zastrzeżeń do opinii biegłych.

Wnioskodawca zakwestionował opinię biegłych lekarzy dopiero w rewizji, jednakże, jak trafnie podkreślił Sąd Apelacyjny, rewizja stanowiła jedynie polemikę z tą opinią i opierała się na subiektywnym przekonaniu o niemożności wykonywania zatrudnienia, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z orzeczeniem Obwodowej i Wojewódzkiej KiZ oraz opinią biegłych sądowych, lekarzy właściwych specjalności z uwagi na schorzenie wnioskodawcy. Wywody rewizji oraz przedłożone przez wnioskodawcę na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym zaświadczenie lekarskie, znane i ocenione przez biegłych lekarzy, nie podważyły ustalenia Sądu Wojewódzkiego co do braku inwalidztwa. Należy podkreślić, iż na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym wnioskodawca przyznał, że lekarze biegli sądowi "dobrze go zbadali", natomiast "źle traktowali go lekarze w ZUS-sie". Ustalenia tego także nie podważyło powołane w kasacji orzeczenie Obwodowej KiZ z dnia 22 maja 1990 r. zaliczające wnioskodawcę do III-ej grupy inwalidów, ponieważ orzeczenie to nie utrzymało się i zostało zmienione przez Wojewódzką KiZ w dniu 12 czerwca 1990 r.

W świetle powyższego zarzut naruszenia w niniejszej sprawie przez Sądy orzekające przepisów postępowania wymienionych w kasacji, a w szczególności art. 5 i art. 379 pkt 5 KPC, jest chybiony. Sąd Apelacyjny trafnie ocenił, iż Sąd Wojewódzki przeprowadził postępowania dowodowe w sposób szczegółowy i uzyskał miarodajne opinie lekarzy biegłych sądowych. Stanowiska tego nie podważa dołączona do kasacji karta informacyjna z leczenia szpitalnego wnioskodawcy z dnia 23 sierpnia 1996 r. z okresu pobytu od 10 do 23 sierpnia 1996 r. z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa. W epikryzie bowiem podano, że nie stwierdzono objawów ogniskowych, przy czym w trakcie leczenia i fizykoterapii dolegliwości bólowe zmniejszyły się.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację na mocy art. 393¹² KPC.

=====